

KARCINOM ŽELUCA

Terry, Vancouver (Kanada)

8. maja 2013.

„Da smo samo znali GNM u to vreme...”

Hteo bih da podelim nešto veoma važno, nešto što me je potpuno oborilo s nogu tokom GNM seminara koji je vodila Caroline Markolin. Reč je o specifičnosti GNM i o čudesnim naporima koje pravi naše telo (ne bolest) da nam pomogne da se prilagodimo našem okruženju, onakvom kakvim ga mi „opažamo”. Dugo sam želeo da podelim ovo, ali sam stalno imao preča posla, pa je zato ostalo po strani. Sada čvrsto verujem da bi ovaj primer trebalo da se koristi na GNM obukama, jer kad ga čuju, i skeptici se trgnu. U najmanju ruku, ono čini smrt moga dede poučnim iskustvom i odaje počast njegovom sjajnom životu.

Moj deda je umro 1991. godine od „raka želuca”. Otišao sam iz Vancouvera u Medisin Hat u provinciji Alberta da ga vidim, kad je dijagnostikovao i već bio na „lečenju”. Izgledao je krhko u poređenju sa onim zdravim i srećnim čovekom kakav je nekad bio, ali, kako su mi rekli, ni blizu onome kako je izgledao kad je umro. Dobijao je hemoterapiju, i na kraju, „nisu mogli da urade više ništa”. Deda je umro sporom i bolnom smrću, iako je imao srećan i ispunjen život.

U tom trenutku mog života sam pomislio...vau, kako je moj deda koji je pucao od zdravlja „zakačio” rak? Imao je tako zdrave navike i delovao je tako srećno? Možda telo ipak nije tako pametno kao što sam mislio? On je zaista bio sjajan porodični čovek, voleo je da vežba, delovao je kao da nikad nije pod stresom. Nikako nisam mogao to da razumem. Moja mama i ujaci su mislili da to verovatno ima veze sa time što je deda radio u fabrici đubriva; rekli su da je deda tamo imao incident kada je pao na gomilu ili u kantu punu đubriva i nekoliko sekundi (za ovaj detalj nisam siguran?) udisao nešto prašine. Ovo mi nije imalo nikakvog smisla, jer bi put navodno udahnute prašine od đubriva bio skroz drugačiji, kroz dušnik, pluća itd. Zašto želudac? Mnogo sumnjam da bi neko progutao đubrivo – a ako i bi – tehničari ili doktori bi mu sigurno izazvali povraćanje kao prvu pomoć, ili bi primenili neke invazivnije mere ako je u pitanju otrovno đubrivo. Međutim, nije bilo ni pomena o gutanju.

Mnogo godina kasnije, 2008., čuo sam za Germansku Novu Medicinu i otišao na seminar koji je držala Caroline Markolin u Vancouveru. Bilo je reči i o raku želuca. Otišao sam tamo da – kao kiropraktor- naučim nešto o inteligenciji tela, a zapravo pojma nisam imao o većini onoga što GNM nudi. Specifičan konflikt u vezi sa želucom je „ne mogu da svarim zalogaj”. Jedan od 3 ili 4 primera koje je Caroline navela bio je „neprimanje penzije na koju imam pravo”. Tada nisam mnogo razmišljao o tome zato što sam bio prezauzet hvatanjem beležaka, ali sam sledećeg vikenda razgovarao sa majkom telefonom, i ponovo smo se dotakli dedinog raka želuca. Pitao sam mamu da li seća da je deda bio pod stresom zbog bilo čega, jer mi je uvek delovao tako smireno (ja ga nikad nisam video ljutitog). Onda mi je ona rekla da je jedina neobična stvar koje se seća dedina posebna ljutnja na kompaniju za koju je radio, koja je loše upravljala penzionim fondom, zbog čega on nije dobio svoju penziju. On je za ovo saznao tek kad se penzionisao. Skoro da sam ispustio slušalicu! Može li biti konkretnije od ovoga? Mislim, na GNM predavanju je dato svega nekoliko konkretnih primera, i eto...

...da smo samo znali za GNM u to vreme, naše porodice su lako mogle da se udruže i sakupe onoliko novca koliko bi mu ikada bilo potrebno, i on je mogao uživa u porodičnoj ljubavi, umesto da pati od „nesvarljivog zalogaja”. Svi smo mogli da spoznamo inteligenciju tela i njegovu mudrost da savršeno reaguje na nepredviđene nevolje, umesto što smo dozvolili glupavom čuvaru kapije da ga truje do sporog, bolnog kraja. Svi smo mogli da naučimo tako mnogo! Bio je divan čovek, ljubazan prema svima, uvek spreman da provede vreme sa svojom porodicom.

Pa ipak, moćna medicinska struka nastavlja da kritikuje Dr Hamera. U redu je da se sva otkrića testiraju. Pa testirajte ih, AMA (Američka Medicinska Asocijacija)! Ne budite arogantne neznalice. Kako mogu da odbace ovaj rad, bez pokušaja da išta nauče? A mi im, ipak, i dalje dozvoljavamo da ulivaju otrove u naše bebe i hemikalije u naše društvo, bez ikakvog shvatanja o tome kako ljudsko telo funkcioniše i bez ikakvog shvatanja o čudima stvarnog ljudskog iskustva. Kakva sramota. NAPRED, GNM učitelji i praktičari!!!

Ja ću iznova, iznova i iznova nastaviti da pričam ljudima o ovom iskustvu.

Terry, Vankuver, Kanada

Prevod: Dr Radmila Jonić

Izvor: www.LearningGNM.com